

Seminarium w Ministerstwie Środowiska

GOSPODARKA ODPADAMI – NOWE PODEJŚCIE

Świadomość obowiązków wynikających z ustaw regulujących gospodarkę odpadami jest znikoma zarówno wśród przedsiębiorców, jak i konsumentów, a przecież niektóre ustawy obowiązują już od 7 lat. Być może również dlatego Ministerstwo Środowiska zorganizowało warsztaty przybliżające problemy związane z gospodarką odpadami.

Podczas seminarium mówiono o prowadzonych w resorcie środowiska pracach nad szeregiem aktów prawnych dotyczących gospodarki odpadami opakowaniowymi i użytkowymi. Omówiono kwestie dotyczące gospodarki opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, baterii i akumulatorów oraz pojazdów wycofanych z eksploatacji.

W seminarium wzięli udział przede wszystkim dziennikarze, co rokuje, że tematyka związana z gospodarką odpadami będzie poruszana w mediach szerzej i bardziej kompetentnie.

Na wstępie **Paweł Sosnowski**, główny specjalista w Wydziale ds. Odpadów Technologicznych i Użytkowych w Departamencie Gospodarki Odpadami Ministerstwa Środowiska przypomniał aspekty prawne regulujące gospodarkę odpadami opakowaniowymi – zarówno dyrektywy unijne, jak i ustawy obowiązujące w Polsce.

Podstawami prawnymi gospodarki odpadami opakowaniowymi w Unii Europejskiej są dyrektywa Parlamentu Europejskie-

go i Rady 94/62/WE z 20 grudnia 1994 w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.Urz. WEL 365 a 31.12.1994 s. 10–23) oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/12/WE z 11 lutego 2004 r. w sprawie zmiany dyrektywy o opakowaniach i odpadach opakowaniowych (dz.Urz. UE L47 z 18.02.2004 s.26).

Polskie prawo transponowało te przepisy w ustawie z 11 maja 2001 r. o opakowaniach i odpadach opakowaniowych (Dz.U. z 2001 r., Nr 63, poz. 638, z późn. zm.) oraz w ustawie z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej (Dz.U. z 2007 r., Nr 90, poz. 607).

Przepisy ustawy o obowiązkach przedsiębiorców stosuje się do przedsiębiorców wprowadzanych na rynek krajowy produkty w opakowaniach lub produkty wymienione w załącznikach do ustawy. Przepisy stosuje się również do:

- przedsiębiorców pakujących i wprowadzających na rynek krajowy produkty wytworzone przez innego przedsiębiorcę (np. hurtownie),
- przedsiębiorców zlecających wytworzenie produktu i umieszczających swoje oznaczenie na produkcie (np. sieci handlowe – marka własna),
- przedsiębiorców prowadzących jednostki handlowe o pow. handlowej powyżej 500 m² lub prowadzącego jednostki handlowe o łącznej pow. przekraczającej 5000 m² sprzedających produkty tam pakowane,

- importerów sprowadzających produkty, których częściami składowymi lub przynależnościami są produkty wymienione w ustawie.

Ustawą objęto opakowania z tworzywa sztucznego, aluminium, stali, papieru i tektury, szkła gospodarczego, drewna, a także opakowania wielomateriałowe. Ustawą objęto również akumulatory, ogniwa i baterie galwaniczne, oleje smarowe, opony.

Ustawowym obowiązkiem przedsiębiorców jest zapewnienie odzysku, a w szczególności recyklingu odpadów opakowaniowych i użytkowych.

Obowiązek zapewnienia odpowiedniego poziomu odzysku i recyklingu przedsiębiorca może realizować samodzielnie albo za pośrednictwem organizacji odzysku.

Organizacja odzysku przejmuje od przedsiębiorcy wszystkie obciążające go obowiązki wynikające z przepisów ustawy. Organizacja odzysku prowadzi działalność w formie spółki akcyjnej. Kapitał zakładowy organizacji wynosi co najmniej 1 000 000 zł. Organizacja odzysku prowadzi działalność związaną wyłącznie z odzyskiem, recyklingiem i edukacją ekologiczną.

Przedsiębiorcy i organizacje odzysku, które nie osiągnęły wymaganego poziomu odzysku i recyklingu zobowiązane są do obliczenia i wpłacenia do urzędu marszałkowskiego opłaty produktowej. Opłatę produktową oblicza się jako iloczyn stawki opłaty produktowej i różnicy pomiędzy wymaganym a osiągniętym poziomem odzysku (recyklingu).

Przedsiębiorcy i organizacje odzysku zobowiązani są do złożenia marszałkowi województwa sprawozdania rocznego, zawierającego m.in. informacje o ilości lub masie opakowań produktów wprowadzonych na rynek, masie lub ilości opakowań lub produktów odzyskanych i poddanych recyklingowi, wpłaconej opłacie produktowej.

Marszałek województwa przesyła ministrowi środowiska i do NFOŚiGW roczne sprawozdanie zbiorcze z województwa, przekazuje też do NFOŚiGW zebrane środki pochodzące z opłaty produktowej (rocznie ok. 3 mln zł). Z kolei NFOŚiGW 70% środków przekazuje gminom (proporcjonalnie do uzyskanych efektów), a pozostałe 30% przeznacza na finansowanie działań w zakresie odzysku i recyklingu oraz edukacji ekologicznej.

Z kolei ustawa o opakowaniach i odpadach opakowaniowych wprowadza obowiązek zapewnienia odpowiedniej jakości opakowań, wykonania umożliwiającego wielokrotny użytek i pomniejszającego recykling. Stanowi też, że maksymalna suma zawartość metali ciężkich w opakowaniu: kadmu, chromu, ołowiu i rtęci, nie może przekraczać 100 mg/kg.

Ustawa nakłada też obowiązek składania przez przedsiębiorców sprawozdania o masie wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych za granicę opakowań, według rodzajów materiałów, z jakich opakowania zostały wykonane. Sprawozdanie to musi być składane corocznie marszałkowi województwa w terminie do 31 marca za poprzedni rok kalendarzowy.

Ustawa reguluje także sprawy kaucji za opakowania. Producent, importer i dokonujący wewnątrzwspólnotowego nabycia substancji i preparatów chemicznych zaklasyfikowanych jako bardzo toksyczne, rakotwórcze kategorii 1 lub 2, działające szkodliwie na rozrodność kategorii 1 lub 2 lub niebezpieczne dla środowiska z przypisanym symbolem N, określone w przepisach o substancjach i preparatach chemicznych oraz środki ochrony roślin zaklasyfikowane jako bardzo toksyczne lub toksyczne dla ludzi, pszczoł lub organizmów wodnych, określone w przepisach o ochronie roślin uprawnych zobowią-

zani są do: ustalanie wysokości kaucji za opakowanie jednostkowe w wysokości od 10–30% ceny substancji, odbierania na własny koszt od sprzedawcy opakowań wielokrotnego użytku i odpadów opakowaniowych po tych substancjach.

Zgodnie z ustawą o opakowaniach i odpadach opakowaniowych jednostki handlu detalicznego mają obowiązek przekazywania użytkownikom informacji o:

- dostępnych systemach zwrotu, zbiórki odzysku, w tym recyklingu,
- właściwym postępowaniu z odpadami opakowaniowymi,
- znaczeniu oznaczeń stosowanych na opakowaniach.

Mają też obowiązek przyjmowania zwracanych i na wymianę opakowań wielokrotnego użytku po produktach w opakowaniach, jakie są w ich ofercie handlowej.

Jednostki handlu detalicznego o powierzchni powyżej 25 m² (sprzedające napoje w opakowaniach jednorazowych) mają obowiązek posiadania w ofercie handlowej podobnych produktów, dostępnych w opakowaniach wielokrotnego użytku.

Jednostki handlu detalicznego powyżej 2000 m² mają obowiązek prowadzenia na własny koszt selektywnej zbiórki odpadów opakowaniowych.

Paweł Sosnowski przedstawił też główne propozycje zawarte w projekcie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, które powinny m.in. wyeliminować nieprawidłowości związane ze sprawozdawczością.

Projekt ustawy zakłada wprowadzenie rejestru przedsiębiorców prowadzonego przez GIOŚ, do którego zmiany będą wprowadzać urzędy marszałkowskie. Rejestr obejmować będzie wprowadzających produkty w opakowaniach, prowadzących recykling lub inne niż recykling procesy odzysku odpadów opakowaniowych, eksporterów odpadów opakowa-

niowych lub wewnątrzspółnotowych dostawców odpadów opakowaniowych, organizacje odzysku opakowań.

Projekt ustawy przewiduje też:

- możliwość zawarcia przez ministra środowiska porozumienia z przedsiębiorcami wprowadzającymi na terytorium kraju produkty w opakowaniach wielomateriałowych oraz środki niebezpieczne w opakowaniach,
- rezygnację z kaucji na opakowania środków niebezpiecznych,
- podniesienie od roku 2013 kapitału zakładowego organizacji odzysku do wysokości co najmniej 5 000 000 złotych (obecnie 1 000 000 zł),
- nałożenie obowiązku prowadzenia działań edukacyjnych przez organizacje odzysku,
- wprowadzenie od roku 2015 opłaty recyklingowej na torby foliowe,

Zgodnie z projektem ustawy wpływy z tytułu opłaty produktowej oraz opłaty recyklingowej marszałek województwa będzie przeznaczać na finansowanie działań w zakresie: selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych, edukacji ekologicznej dotyczącej selektywnego zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych.

Nowa ustawa o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi ma obowiązywać od 1 stycznia 2010 roku.

Kinga Kulesza, starszy specjalista w Wydziale ds. Planowania Gospodarki Odpadami, w Departamencie Gospodarki Odpadami Ministerstwa Środowiska przedstawiła zmiany w ustawie o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Znowelizowana ustawa weszła w życie 1 stycznia 2009 roku.

Ustawa wprowadza definicję zbierającego zużyty sprzęt. To prowadzący punkt zbierania zużytego sprzętu, w tym punkt se-

lektywnego zbierania odpadów komunalnych, punkt skupu złomu lub zakład przetwarzania. To także gminna jednostka organizacyjna prowadząca działalność w zakresie odbierania odpadów komunalnych i przedsiębiorca posiadający zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych, prowadzący punkt serwisowy oraz sprzedawca detaliczny i sprzedawca hurtowy.

Z kolei zgodnie z ustawową definicją punktu skupu złomu, to takie miejsce zbierania odpadów metali, na które prowadzący posiada zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie zbierania odpadów w postaci zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego.

Ustawa wprowadza także definicję punktu serwisowego jako miejsca, w którym jest wykonywana działalność gospodarcza polegająca na naprawie sprzętu. W przypadku, gdy naprawa przyjętego do punktu serwisowego sprzętu jest niemożliwa, przedsiębiorca jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia zużytego sprzętu. Ustawa zobowiązuje też prowadzącego punkt serwisowy do umieszczenia informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Ustawa wprowadza także definicję wprowadzającego sprzęt. To przedsiębiorca, który produkuje i wprowadza sprzęt do obrotu pod własnym oznaczeniem, wprowadza sprzęt do obrotu pod własnym oznaczeniem wyprodukowany przez innego przedsiębiorcę, importuje sprzęt.

Ustawa zawiera upoważnienie dla ministra do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, do wydania rozporządzenia określającego minimalne roczne poziomy zbierania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych. Rozporządzenie powinno uwzględniać potrzebę osiągnięcia minimalnego poziomu zbierania zużytego

sprzętu wynikającego z przepisów prawa Unii Europejskiej, ilości wprowadzanego sprzętu do obrotu, działania na rzecz konkurencyjności polskiej gospodarki, poziom rozwoju infrastruktury niezbędnej w procesie zbierania zużytego sprzętu.

Po wielu dyskusjach wprowadzono degresywne stawki opłat produktowych. W przypadku osiągnięcia przez wprowadzającego sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w 2009 roku do 50% wyznaczonego poziomu zbierania, wprowadzający sprzęt wpłaca 100% należnej opłaty produktowej, gdy zmieści się w zakresie 50–75% – wpłaca 75% należnej opłaty, a gdy osiągnie poziom zbierania powyżej 75% – wpłaca jedynie 10% należnej opłaty. Po roku 2010 stawki te będą zastrzeżone. Przy zbiorce do 75% płaci 100%, a przy zbiorce powyżej 75% – wpłaca 75% należnej opłaty produktowej.

Ustawa wprowadza też obowiązek uwidaczniania kosztów gospodarowania odpadami, w zależności od rodzaju sprzęt wprowadzający musi albo jedynie może przedstawić z chwilą sprzedaży poszczególne koszty gospodarowania użytym sprzętem.

Ustawa poświęca także sporo miejsca edukacji. Zobowiązuje m.in. wprowadzającego sprzęt do prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. Kampanie te może prowadzić samodzielnie lub za pośrednictwem organizacji odzysku. Wprowadzający sprzęt prowadząc samodzielnie kampanie edukacyjne musi przeznaczyć na nie co najmniej 0,1% swoich przychodów z tytułu wprowadzania sprzętu, osiąganych w danym roku kalendarzowym. Organizacja odzysku musi przeznaczyć na publiczne kampanie edukacyjne co najmniej 5% swoich przychodów (wydatki te muszą być udokumentowane).

Inne zmiany w ustawie to m.in. zmniejszenie częstotliwości przekazywania sprawozdań do Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, a także zrównanie organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego w prawach i obowiązkach z wprowadzającymi sprzęt w chwili, gdy zawierana jest pomiędzy nimi umowa.

Agnieszka Busza, starszy inspektor w Wydziale ds. Planowania Gospodarki Odpadami, w Departamencie Gospodarki Odpadami Ministerstwa Środowiska omówiła ustawę o bateriach i akumulatorach (jest już po poprawkach Senatu i wkrótce zostanie przyjęta przez Sejm).

Dotychczasowe akty prawne regulujące tematykę baterii i akumulatorów to:

- ustawa z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i depozycyjnej (Dz.U. z 2007 r. Nr 90, poz. 607),
- ustawa z 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz.U. z 2007 r. Nr 39, poz. 251, z późn. zm.),
- ustawa z 29 lipca 2005 r. o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. Nr 180, poz. 1495, oraz z 2008 r. Nr 223, poz. 1464),
- rozporządzenie Ministra Gospodarki z 17 października 2002 r. w sprawie szczegółowych wymagań, jakim powinny odpowiadać wytwarzane i wprowadzane do obrotu baterie i akumulatory (Dz.U. Nr 182, poz. 1519).

Nowa ustawa o bateriach i akumulatorach dokonuje transpozycji dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz uchylającej dyrektywy 91/157/EWG.

A oto najważniejsze zapisy nowej ustawy. Ustawa określa:

- wymagania, jakim powinny odpowiadać wyprodukowane i wprowadzone do obrotu baterie i akumulatory,
- obowiązki przedsiębiorców wprowadzających baterie lub akumulatory,
- obowiązki użytkowników końcowych baterii lub akumulatorów,
- zasady zbierania, przetwarzania, recyklingu i unieszkodliwiania zużytych baterii oraz akumulatorów oraz obowiązki z tym związane,
- zasady ustalania i pobierania opłaty produktowej oraz opłaty depozytywnej.

Ustawa obejmuje swym zakresem wszystkie baterie i akumulatory wprowadzane do obrotu, niezależnie od ich rodzajów, kształtu, pojemności, masy, składu materiałowego i sposobu użycia. Dwa wyjątki, do których nie stosuje się przepisów ustawy, to baterie i akumulatory w urządzeniach związanych z ochroną podstawowych interesów bezpieczeństwa państw członkowskich Unii Europejskiej, broni, amunicji i sprzęcie wojennym, z wyjątkiem produktów, które nie są przeznaczone specjalnie do celów wojskowych, a także w urządzeniach przeznaczonych do wysyłania w przestrzeń kosmiczną.

Ustawa wprowadza zakaz wprowadzania do obrotu baterii i akumulatorów zawierających powyżej 0,0005% wagowo rtęci (z wyłączeniem ogniw guzikowych, zawierających do 2% wagowo rtęci), powyżej 0,002% wagowo kadmu (z wyłączeniem baterii i akumulatorów przenośnych, które są przeznaczone do użytku w systemach awaryjnych i alarmowych, w sprzęcie medycznym oraz w elektronarzędziach bezprzewodowych).

Baterie wprowadzane do obrotu powinny być odpowiednio oznakowane, w sposób widoczny, czytelny i trwały. Te, któ-

re nie spełnią przepisów, będą wycofywane z obrotu.

Ustawa o bateriach i akumulatorach, podobnie jak ustawa o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, wprowadza rejestr prowadzony przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska. W rejestrze tym muszą być odnotowani wprowadzający baterie lub akumulatory oraz prowadzący zakłady przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów.

Zgodnie z ustawą, wprowadzający baterie lub akumulatory jest obowiązany do zorganizowania i sfinansowania zbierania, przetwarzania, recyklingu i unieszkodliwiania zużytych baterii i akumulatorów. Będzie miał obowiązek zawarcia umowy ze zbierającym i z zakładem przetwarzania. Może zrobić to samodzielnie albo za pośrednictwem osób trzecich (na podstawie zawartej umowy).

Jeżeli chodzi o edukację, a szczególnie publiczne kampanie edukacyjne, w ustawie umieszczono podobne zapisy co w ustawie o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Wprowadzający baterie lub akumulatory przeznacza na publiczne kampanie edukacyjne albo przekazuje na wyodrębniony rachunek urzędu marszałkowskiego co najmniej 0,1% swoich przychodów z tytułu wprowadzenia do obrotu baterii i akumulatorów na terytorium kraju osiągniętych w danym roku kalendarzowym.

Ustawa przewiduje też opłatę produktową jako sankcje za niewywiązanie się z obowiązku zebrania zużytych baterii i akumulatorów. Poziomy zbierania określono na co najmniej 25% masy wprowadzonych do obrotu baterii i akumulatorów (do 26 września 2012 r.) i co najmniej 45% (do 26 września 2016 r.).

W ustawie określono też miejsca, do których użytkownik końcowy będzie mógł bezpłatnie oddać zużyte baterie i akumula-

tory, a także obowiązki podmiotów prowadzących odbiór zużytych baterii i akumulatorów, do których należy m.in. prowadzenie ilościowej i jakościowej ewidencji odpadów.

System zbierania zużytych baterii i akumulatorów ma wspierać opłata depozytowa. Jest to opłata pobierana przy sprzedaży detalicznej baterii lub akumulatora kwasowo-ołowiowego (samochodowego lub przemysłowego), jeżeli przy sprzedaży kupujący nie przekazał zużytej baterii lub akumulatora. Zwrot opłaty następuje po przekazaniu zużytego akumulatora sprzedawcy detalicznemu tych produktów lub do punktu zbierania zużytych akumulatorów zorganizowanego przez sprzedawcę.

Dodajmy jeszcze, że zgodnie z ustawą wszystkie selektywnie zebrane zużyte baterie i akumulatory powinny zostać przekazane do odzysku, w szczególności do recyklingu. W ustawie wprowadzono całkowity zakaz składowania zużytych baterii i akumulatorów. Prowadzący zakład przetwarzania zużytych baterii i akumulatorów jest obowiązany do przetwarzania i recyklingu zużytych baterii i akumulatorów w instalacjach i przy użyciu technologii zapewniających osiągnięcie co najmniej wymaganych poziomów wydajności recyklingu – 65% masy zużytych baterii i akumulatorów kwasowo-ołowiowych, 75% masy zużytych baterii i akumulatorów niklowo-kadmowych, 50% masy pozostałych zużytych baterii i akumulatorów.

Ustawę z 20 stycznia 2005 r. (Dz.U. Nr 25, poz. 202, z późn. zm.) o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, omówiła **Magdalena Piotrak**, specjalista w Wydziale ds. Planowania Gospodarki Odpadami, w Departamencie Gospodarki Odpadami Ministerstwa Środowiska. W Unii Europejskiej sprawę te reguluje dyrektywa

2000/53/WE z 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz.Urz. WE L 269 z 21.10.2000 s. 34 z późn. zm.)

Polska ustawa transponująca dyrektywę do naszego prawa określa zasady postępowania z pojazdami wycofanymi z eksploatacji w sposób zapewniający ochronę środowiska zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju. Dotyczy pojazdów samochodowych zaliczonych do kategorii M1 i N1, określonych w przepisach o ruchu drogowym oraz trójkołowych pojazdów silnikowych, z wyłączeniem motocykli trójkołowych.

Ustawa wprowadza obowiązek utworzenia sieci zbierania pojazdów wycofanych z eksploatacji, obowiązek przekazywania pojazdów wycofanych z eksploatacji wyłącznie do przedsiębiorców prowadzących stacje demontażu lub punkty zbierania pojazdów, obowiązek przyjęcia każdego pojazdu wycofanego z eksploatacji bez żadnych kosztów dla ostatniego właściciela, w przypadku gdy pojazd jest zarejestrowany na terytorium kraju, kompletny i pozbawiony innych odpadów.

Ustawa wprowadza także obowiązek wydania zaświadczenia o demontażu pojazdu lub zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu (stanowiących jedyną podstawę do wyrejestrowania pojazdu w przypadku jego demontażu).

Wprowadza także obowiązek osiągnięcia poziomów odzysku i recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji.

Magdalena Piotrak przybliżyła też projekt nowelizacji ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji.

Projekt zakłada wprowadzenie upoważnienia dla ministra właściwego do spraw transportu do wydania rozporządzenia w sprawie wymagań technicznych pojazdów, zapewniających ochronę środowiska lub zdrowia lub życia ludzi; natomiast pojazdy,

które nie spełniają tych wymagań są pojazdami wycofanymi z eksploatacji. Zgodnie z projektem ustawy sprowadzanie pojazdów z zagranicy w celu poddania ich demontażowi będzie dozwolone wyłącznie przez prowadzącego stację demontażu.

Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu, który nie ma podpisanej umowy z wprowadzającym pojazdy, może odmówić przyjęcia pojazdu niekompletnego.

Ustawa wprowadza wymóg stanowiący o konieczności osiągnięcia poziomów odzysku i recyklingu dla pojazdów wycofanych z eksploatacji niezależnie od daty ich produkcji (jednakowe poziomy odzysku i recyklingu dla pojazdów wyprodukowanych przed 1 stycznia 1980 r. i po tej dacie).

Wprowadza też rezygnację z zaświadczeń potwierdzających odzysk i recykling wystawianych dla przedsiębiorców prowadzących stacje demontażu. Rozliczenie osiągniętego przez stacje demontażu poziomu odzysku i recyklingu następowało będzie na podstawie ewidencji odpadów.

Ponadto w nowej ustawie przewidziane jest przeniesienie kompetencji w zakresie pojazdów wycofanych z eksploatacji od wojewody do marszałka województwa, a także zaostrenie sankcji wobec podmiotów prowadzących nielegalny demontaż pojazdów w celu wyeliminowania działalności „szarej strefy” w recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji.

Projekt ustawy wprowadza także zmiany w ustawie i ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – włączono Inspekcję Ochrony Środowiska do organów uprawnionych do przeprowadzania kontroli spełnienia obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Oprac. J.Z.